

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3560/2023
23.11.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Драгане Бољевић, Радославе Мађаров и Весне Станковић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милош Кукурековић адвокат из ..., против тужене Општине Косово Поље, коју заступа председник Привременог органа општине уз сагласност Јавног правобранилаштва Града Приштине, ради новчаног потраживања, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 671/2023 од 14.02.2023. године, у седници већа одржаној дана 23.11.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 671/2023 од 14.02.2023. године.

ПРЕИНАЧУЈУ СЕ пресуда Апелационог суда у Нишу Гж1 671/2023 од 14.02.2023. године и пресуда Основног суда у Лесковцу П1 349/21 од 14.09.2022. године у првом и другом ставу изреке, тако што се обавезује тужена да, на име накнаде штете у висини разлике између минималне зараде и исплаћене плате, исплати тужиоцу за мај 2018. године износ од 6.541,86 динара, за јун 2018. године износ од 4.085,90 динара, за јул 2018. године износ од 5.325,99 динара, за август 2018. године износ од 6.566,09 динара, за септембар 2018. године износ од 2.845,80 динара, за октобар 2018. године износ од 6.566,09 динара, за новембар 2018. године износ од 5.325,90 динара, за децембар 2018. године износ од 4.085,90 динара, за јануар 2019. године износ од 8.774,59 динара, за фебруар 2019. године износ од 252,89 динара, за март 2019. године износ од 357,25 динара, за април 2019. године износ од 461,62 динара, за мај 2019. године износ од 565,98 динара, за јун 2019. године износ од 264,93 динара, за јул 2019. године износ од 592,93 динара, за август 2019. године износ од 483,60 динара, за септембар 2019. године износ од 374,27 динара, за октобар 2019. године износ од 592,93 динара, за новембар 2019. године износ од 220,53 динара, за јануар 2020. године износ од 718,34 динара, за фебруар 2020. године износ од 353,93 динара, за март 2020. године износ од 596,87 динара, за април 2020. године износ од 596,87 динара, за мај 2020. године износ од 475,40 динара, за јун 2020. године износ од 624,00 динара и за фебруар 2021. године износ од 0,65 динара са законском затезном каматом на ове износе почев од последњег дана у месецу за претходни месец, као и на име накнаде штете у висини разлике у исплаћеном додатку на зараду по Закључку Владе Републике Србије 05. бр. 120-335/2007-14 од 25.12.2018. године исплати за мај 2018. године износ

од 3.028,64 динара, за јун 2018. године износ од 1.884,64 динара, за јул 2018. године износ од 2.456,64 динара, за август 2018. године износ од 3.028,64 динара, за септембар 2018. године износ од 1.312,64 динара, за октобар 2018. године износ од 3.028,64 динара, за новембар 2018. године износ од 2.456,64 динара, за децембар 2018. године износ од 1.884,64 динара, за јануар 2019. године износ од 4.047,32 динара, за фебруар 2019. године износ од 1.505,30 динара, за март 2019. године износ од 2.126,50 динара, за април 2019. године износ од 2.747,70 динара, за мај 2019. године износ од 3.368,90 динара, за јун 2019. године износ од 1.505,30 динара, за јул 2019. године износ од 3.368,90 динара, за август 2019. године износ од 2.747,70 динара, за септембар 2019. године износ од 2.126,50 динара, за октобар 2019. године износ од 3.368,90 динара, за новембар 2019. године износ од 1.252,99 динара, за јануар 2020. године износ од 4.081,47 динара, за фебруар 2020. године износ од 2.010,99 динара, за март 2020. године износ од 4.264,82 динара, за април 2020. године износ од 4.264,82 динара, за мај 2020. године износ од 3.574,66 динара, за јун 2020. године износ од 4.264,82 динара за јул 2020. године износ од 4.954,98 динара, за август 2020. године износ од 3.574,66 динара, за септембар 2020. године износ од 4.264,82 динара, за октобар 2020. године износ од 4.264,82 динара, за новембар 2020. године износ од 2.701,15 динара, за децембар 2020. године износ од 1.380,17 динара, за јануар 2021. године износ од 3.245,18 динара, за фебруар 2021. године износ од 2.509,46 динара, за март 2021. године износ од 4.539,75 динара, за април 2021. године износ од 3.804,02 динара и за мај 2021. године износ од 2.332,59 динара са затезном каматом на наведене износе почев од последњег дана у месецу за претходни месец, у року од 15 дана од достављања преписа пресуде.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужена да на име трошкова целокупног поступка исплати тужиоцу износ од 81.709,75 динара у року од 15 дана од достављања преписа пресуде, са затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П1 349/21 од 14.09.2022. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужена да, на име накнаде штете у висини разлике између припадајуће минималне и исплаћене зараде за период од 01.05.2018. године до 30.05.2021. године, исплати укупан износ од 57.651,16 динара са законском затезном каматом на новчане износе наведене у том ставу изреке почев од последњег дана у месецу за претходни месец до коначне исплате. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужена да, на име накнаде штете у висини разлике између припадајућег и исплаћеног додатка на зараду према Закључку Владе Републике Србије 05 бр. 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године, за период од 01.05.2018. године до 30.05.2021. године исплати укупан износ од 107.280,31 динар са законском затезном каматом нановчане износе наведене у том ставу изреке почев од последњег дана у месецу за претходни месец до коначне исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се тужена обавезе да, на име накнаде штете због неплаћених трошкова превоза за долазак и одлазак са рада за период од 01.05.2018. године до 30.05.2021. године, исплати износ од 48.000,00 динара са законском затезном каматом на новчане износе наведене у том ставу изреке од последњег дана у месецу за претходни месец до коначне исплате. Ставом четвртим изреке, одлучено је да се трошкови поступка не досуђују.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 671/23 од 14.02.2023. године одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Лесковцу П1 349/21 од 14.09.2022. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, дела којим је одлучено о исплати разлике до минималне зараде и разлике додатка на плату, тужилац је због погрешне примене материјалног права, благовремено изјавио ревизију предвиђену чланом 404. ЗПП (посебна ревизија).

Тужена је у одговору на ревизију предложила да се тужиочева ревизија одбаца као недозвољена или одбије као неоснована.

По оцени Врховног суда, посебна ревизија тужиоца у овом спору је дозвољена ради уједначавања судске праксе, због чега је на основу члана 404. ЗПП одлучено као у првом ставу изреке.

Одлучујући о изјављеној ревизији у складу са чланом 408. ЗПП, Врховни суд је нашао да је тужиочева ревизија основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је 03.06.2006. године засновао радни однос код тужене, на пословима ... По уговору о раду од 03.12.2016. године тужилац ради на пословима ..., са коефицијентом 8,00 за обрачун плате. Тужиоцу је у спорном периоду исплаћивана плата која је увећавана за 50%, по основу Закључка Владе Републике Србије 05 бр. 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године (тзв. косовски додатак).

Поднетом тужбом тражено је да се тужена обавезе на исплату разлике између обрачунате и исплаћене плате и минималне зараде, као и разлике у додатку обрачунатом на износ исплаћене плате и износ минималне зараде.

Нижестепени судови су такав тужбени захтев одбили. По становишту судова, плата која је тужиоцу исплаћивана у спорном периоду, увећана за 50%, била је виша од износа минималне зараде предвиђене чланом 111. Закона о раду и чланом 5. тачка 2. Закона о платама службеника и намештеника у органима аутономне покрајине и локалне самоуправе, због чега тужилац неосновано потражује разлику до минималне зараде.

Врховни суд не прихвата овакво становиште нижестепених судова јер налази да је засновано на погрешној примени материјалног права.

Одредбом члана 111. Закона о раду предвиђено је право запосленог на минималну зараду, која представља законски минимум чији је циљ да обезбеди заштиту запосленог ради задовољавања његових егзистенцијалних и социјалних потреба. Наведена одредба се, на основу члана 2. став 2. Закона о раду, примењује и на запослене у државним органима, органима територијалне аутономије и локалне самоуправе и јавним службама, јер Закон о платама у државним органима и јавним

службама („Службени гласник Републике Србије“ број 34/01 ... 21/16) не садржи одредбе о праву на минималну зараду те категорије запослених. Такође, Република Србија је ратификовала Конвенцију Међународне организације рада број 131 о утврђивању минималних надница, којом је прописано да минималне наднице имају законску снагу и да се не могу смањивати. Из наведених одредби следи да смисао и циљ норме из члана 111. Закона о раду произилази из интереса запосленог, чија зарада коју остварује фактичким радом не може бити нижа од минималне зараде, као законског минимума.

Следствено изложеном, тужилац има право на исплату минималне зараде. Поред тога, тужиоцу у складу са означеним Закључком Владе Републике Србије и Законом о буџету припада и право на увећање плате у висини од 50%, на име тзв. косовског додатка. По налазу вештака, тужиоцу је у спорном периоду исплаћивана плата нижа од минималне зараде и на тај износ вршено је увећање од 50%. Такав обрачун није правилан. Тужилац је имао право на плату у висини минималне зараде и право на увећање од 50% на тај износ. Исплаћена плата са тзв. косовским додатком у спорном периоду је већа од минималне зараде, али је мања од износа који се добија обрачуном плате у висини минималне зараде уз увећање од 50% месечно.

Из наведених разлога, по становишту Врховног суда, тужилац има право на потраживану разлику између плате (без увећања од 50%) и минималне зараде, као и на разлику у износу тзв. косовског додатка обрачунатог на износ исплаћене плате и минималне зараде. Због тога је, на основу члана 416. став 1. ЗПП, одлучено као у другом ставу изреке.

Одлука о трошковима целокупног поступка, садржана у четвртном ставу изреке, донета је на основу члана 165. став 2. у вези чланова 153. и 154. ЗПП. Тужилац је имао трошкове за састав тужбе и једног поднеска у износу од по 9.000,00 динара, жалбе и ревизије у износу од по 18.000,00 динара; заступања на три одржана рочишта у износу од по 10.500,00 динара и два неодржана рочишта у износу од по 6.000,00 динара, чија висина је одређена применом Адвокатске тарифе, као и трошкове предујма за вештачење у износу од 8.000,00 динара, односно у укупном износу од 105.500,00 динара. Међутим, тужена је дужна да надокнади тужиоцу само део тих трошкова, у износу од 81.709,75 динара, сразмерно његовом делимичном (77,45%) успеху у спору. На досуђене трошкове поступка тужена је, уколико своју обавезу њихове исплате не испуни у року за добровољно испуњење, дужна платити затезну камату од извршности пресуде до исплате у смислу чланова 277. став 1. и 324. став 1. Закона о облигационим односима.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић